

Rozhovor s rtm. Břetislavem Jurkem

Po vyhlášení soutěže Ministerstvem obrany ČR jsme ve škole pátrali, jestli v našem okolí nějakého válečného veterána najdeme. Při pátrání jsme zjistili, že tatínek jedné žačky ze sedmé třídy je voják a zúčastnil se misí. Požádali jsme jej o rozhovor. Pan Jurek souhlasil, a tak jsme si se spolužáky připravili několik otázek a pozvali pana Jurka do školy. Z našeho pohledu nejzajímavější odpovědi vám nyní nabízíme.

Pane Jurku, kolika misí jste se zúčastnil?

Já jsem se zúčastnil tří misí. Dvakrát jsem byl na Balkáně a jednou v Afghánistánu.

Jak jste se dostal k armádě?

K armádě jsem se dostal na popud svého kamaráda, který už v armádě sloužil. Po rozhovoru s ním o tom, co se v armádě dělá a jak to tam chodí, mě tato práce zaujala. Řekl jsem si, že bych to mohl zkusit, a do armády jsem nastoupil.

Co Vám armáda dala a co Vám vzala?

Armáda mi dala spoustu zkušeností a zajímavou práci, která je dlouhodobá. Už sloužím 15 let a v rámci armády jsem si také doplnil vzdělání. A co mi armáda vzala? Jako každá práce i tato vyžaduje mnoho úsilí a času. Absolvoval jsem mnoho kurzů, cvičení, mise, takže mnoho času jsem místo rodině věnoval armádě.

Jaký je váš nejlepší zážitek z práce v armádě?

Popsal bych jeden zážitek, když jsem byl na misi v Afghánistánu. Pomáhali jsme dětem, protože děti v Afghánistánu jsou chudé, nemají žádné zázemí. My, pokud jsme mohli, jsme jim rozdávali pamlsky, případně pití, které je pro vás samozřejmostí. A asi největší zážitek byl jejich spokojený úsměv, když jsme jim ošetřili třeba jen banální zranění, například poškrábanou ruku. My, pokud jsme mohli, tak jsme využili nějaké prostředky a zranění jim ošetřili. Děti za to byly vděčné a byl to pro mě velmi příjemný pocit.

V jakém okamžiku jste se nejvíce bál?

Být vojákem je práce, kdy není čas se bát. Když se bojíte, tak nic neuděláte. Samozřejmě jsou chvíle, kdy se člověk musí vyrovnat s otázkou, že třeba zemře a může se stát, že nezabezpečí rodinu. Ale já, protože už nejsem nejmladší, si tyto věci uvědomuji. Trvalo mi nějakou dobu, než jsem se srovnal s tím, že mohu při práci zemřít. Každý člověk jednou zemře, ale v armádě se to může stát dnes nebo zítra. Nejtěžší je se s tím srovnat, ale není to přímo strach. Prostě se s tímto faktem musíte vyrovnat.

Jste hrdý na to, že jste v armádě?

Určitě. Jsem rád, že sloužím, a myslím si, že to přináší člověku spoustu příjemných pocitů při různých akcích, kdy se může prezentovat. Je to naplňující zaměstnání a není stereotypní. Takže určitě jsem hrdý, a pokud můžu, tak určité zkušenosti rád předávám dál.

Pane Jurku, říkal jste něco o misi v Afghánistánu a tamních dětech. Mohli bychom Vás pozvat v předvánoční době na besedu, kde byste našim spolužákům pověděl, jak děti v Afghánistánu žijí?

Děkuji za pozvání a přijdu rád.

Děkujeme za rozhovor a těšíme se na příští setkání.

Rozhovor s rtm. Břetislavem Jurkem připravili Ondřej Marek, Aleš Tománek a Daniel Čada